

B.K. BORISON

MIXED
SIGNALS

MEGKAVARVA

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
B.K. Borison: *Mixed Signals*
This edition first published in 2023 by Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Sam Palencia / Ink and Laurel

ISBN 978-963-636-355-0

Minden jog fenntartva

© B.K. Borison 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Vágó Nándor 2024

*Mindenkinek, aki megelégedett a morzsákkal:
megérdemled az egész rohadt tortát.*

És Elizának

LAYLA

– MÁŠ VAGY, MINT amire számítottam.

Ez igen merész kijelentés attól a férfitól, aki a velem szemben lévő széken terpeszkedik. Negyvenöt perc késéssel jött értem, leszidta a pincéreket, amint megérkeztünk, megivott két felest – idézem – a *legolcsóbb bourbonból, amit kapni lehet*, majd azonnal rendelt egy steaket anélkül, hogy megkérdezte volna, mit szeretnék.

– Ó? – Engedek a társalgási kísérletének. Lehetséges, hogy nem is olyan rossz, mint amilyennek látszik. Nem tudom, hogyan, de láttam már furcsább dolgokat is. Mint például a fickót, aki lovas kocsival vitt el vacsorázni. – Hogyhogy?

Négy tökéletesen adagolt falatra vágom a desszertemet, és megpróbálom rávenni az arcomat, hogy valamiféle homályos érdeklődésre hajazó kifejezést vegyen fel. A pasi a zárt öklébe böfög, én pedig feladom az erőfeszítést.

– Csinosabb – mondja. A tekintete a dekoltázsomra vándorol, és ott megáll. – Fogalmam sem volt róla, hogy ezt rej-

tegeted. – Megforgatja a villáját az irányomban. – A profilképed nem ér az igazi nyomába.

Gusztustalan. Újabb falat maracuját és kókuszt lapátolok a számba.

– Valószínűleg a sok sütemény miatt, amiket csinálsz, igaz? – folytatja. – Ezek az édes finomságok épp a megfelelő helyeken vastagítanak meg.

Nem is tudom, hol kezdjem.

– Igen, van egy pékségem.

Van egy kis sütödém egy fenyőfarm közepén, innen negyven mérföldre nyugatra. A farmnak is résztulajdonosa vagyok. A napjaimat keveréssel, nyújtással, tekerccseléssel és csomagolással töltöm egy régi traktorpajtában, amelyet az üzlettársammal, Stellával együtt pékséggé alakítottunk, miután megvásárolta a helyet. Nagy, padlótól a mennyezetig érő ablakok és tölgyfa padló. A falak mentén hangulatos boksok, párnákkal és takarókkal. Ez a legkedvesebb helyem a világon.

Mindennap felkapcsolom a lámpákat, megterítem az asztalokat, és úgy érzem, mintha egy hógömbben élnék. Még a nyár közepén is, amikor a pára olyan sűrű, mintha zselében járnék, és a ragacsos hőségtől begöndörödik a hajam. Imádom ezt a helyet. A legjobb része a napomnak, amikor a Lovelight Farmon dolgozom, és az, hogy a két legjobb barátommal tehetem ezt, a hab a tortán.

Stella irányítja az üzleti és pénzügyi dolgokat, Beckett pedig a gazdaság vezetőjeként arról gondoskodik, hogy minden növekedjen és virágozzon. Ők a legkedvesebb, legszeretetre méltóbb emberek – akik hasonlóan kedves, szeretetre méltó, gyönyörű emberekkel vannak párkapcsolatban. Annyira örü-

lök, hogy boldogok, még akkor is, ha az „olyan aranyos, hogy meg kell halni tőle” kapcsolatuk miatt féltékenységi rohamomban legszívesebben felborítanék egy egész sor minitortát.

Olyan a szerelmük, mint amiből az álmok készülnek. Miközben én itt vagyok... Bryce-szal.

Fel sem ismertem, amikor megállt a házam előtt. A mi kis eldugott városunkat nehéz megtalálni egy jó napon is, a legtöbb ember pedig teljesen elkerüli Inglewildot, miközben a tengerpartra tart. Amikor az autó megállt a felhajtómon, azt hittem, Bryce egy Uber-sofőrt küldött értem, hogy felvegyen az estére. De aztán lehúzta az ablakot, és azt kiáltotta, „hé, Layla!”, én pedig ostoba módon beültem az anyósülésre. Már itt véget kellett volna vetnem a dolognak. Ennél jobb vagyok. Egy hörcsögfigura volt a műszerfalon, az isten szerelmére. Szerencse, hogy nem ölt meg.

Egész úton a tengerpartig mereven bámultam az arcát. Meg mertem volna esküdni, hogy a profilképén egy magas, barna hajú alak látható, és mégis...

Végighúzza a kezét *szőkére* festett haján.

És mégis.

Valószínűleg azt hiszi, hogy elbűvölően néz ki, ahogy ott ül, lustán és lazán, állával az öklén. Szerencsétlenségére ebben a pillanatban a tortámon lévő meleg rumos-vajas szósz vonz jobban szexuálisan.

Sóhajtok, és a válla fölött a bárpult felé pillantok, próbálom elkapni az ostromlott pincéernőnk tekintetét. Korábban együtt-érző pillantást váltottunk, amikor Bryce túl sokáig bámulta a szoknyája szegélyét. Egészen biztos vagyok benne, hogy

ezért hozta nekem ezt a szelet „részezes maracujás tortát”, amit nem is rendeltem.

Megpróbálkozom a témaváltással.

– Azt mondtad, hogy Ellicott Cityben dolgozol.

Bólint, és újabb falat steaket lapátol a csücsörítő szájába. Nyitott szájjal rág, és nem is igyekszik befejezni, mielőtt válaszolna, így a válaszával együtt ételdarabok is kihullanak belőle. Egy plexilapot akarok közénk. Egy három méter magas falat.

– Igen. Ott van apám ügyvédi irodája.

– És vele dolgozol?

– Épp ezt mondtam, nem?

Rendben. Újabb kínos csend borul ránk. Ő a steakjébe döf, én pedig végighúzom a villám hegyét a tejszínhab vastag rétegén. Azt mondta, hogy övé az ügyvédi iroda, amely pro bono munkákat szervez az egész közép-atlanti régióban. Egy-kutya... Sóhajtok, és levágok egy újabb sarkot a tortaszeletemből.

– Hová valósi vagy? – kérdezi.

A pokol bugyraiba. Azért küldtek, hogy leszámoljak azokkal a férfakkal, akik kamuznak az interneten, és lekezelőek a szolgáltatóiparban dolgozókkal.

– Annapolis – mondom ehelyett. Olyan nagy a kísértés, hogy felálljak a helyemről, átsétáljak az asztalok között, és besétáljak az óceánba. Mérföldekkkel vonzóbbnak tűnik, mint még egy pillanat Bryce-szal.

Ez már a harmadik első randim ebben a hónapban, és belefáradtam.

Belefáradtam a férfiakba, akik felfuvalkodottak, szűk látókörűek és általában véve kiábrándítóak. Melyik szellemet bán-

tottam meg, hogy egyik rossz randi után a másikkal sújtom magam? Fizetem az adót. Nem hagyom a popcornos vödört az ülés alá gyömöszölve a moziban. Betartom a közlekedési szabályokat, és adományozok annak a háromlábú kecskével foglalkozó jótékonyági szervezetnek, amelyről Beckett állandóan beszél.

Miért nem találok egyetlen olyan férfit sem, akivel egy hullámhosszon lehetnék? Az elvárásaim nem lehetetlenek. Olyasvalakit akarok, aki megnevettet. Akit érdekel, hogy mit csinálok, mit mondok, és mit gondolok. Szeretnék valakivel boldog, tökéletes, kényelmes csendben ülni a kanapén – pizza a dohányzóasztalon, a lábam a combja alá dugva. Szeretném, ha valaki ideadná a helyi újság receptrovatát, miközben a címlapot olvassa. Szeretném valakivel megosztani minden apró, bolondos, csendes pillanatomat.

Azt akarom, hogy libabőrös legyek valakitől.

Bryce-ra meredek, aki a nevén kívül mindenről hazudott, és figyelem, ahogy a hüvelykujjával piszkál valamit a fogai között.

Talán ez a valaki nem is létezik.

– Jártál főiskolára?

A kérdésében nincs semmi kíváncsiság, csak öntelt elégedettség és érzéketlen leereszkedés. Ismerős bizonytalanság lopakodik az elmém hátsó zugába, a gyomromat pedig görcs szorítja össze.

– A Salisburyre jártam.

Úgy nevet, mintha egy viccet meséltem volna el, majd a villájával átnyúl az asztalon egy falatért a tortából. Nem ütöm félre a kezét, de közel állok hozzá. Számomra a desszert *szent* dolog.

– Á, a partiiskola. Így már érthető.

Olyan erősen szorítom össze az állkapcsom, hogy csodálkozom, hogy a zápfogaim nem törnek ketté.

– Micsoda?

– A cukrászoknak nem kell komoly iskolákba járniuk, nem igaz? Nem számít, hogy hova jártál vagy mit csináltál. Valószínűleg cirkusziskolában is végezhetél volna, és úgy is jól ellennél, miközben egész nap sütögeted a cuki finomságaidat.

Cirkusziskola.

Cuki finomságok.

Ó, atyavilág!

Egy másodpercbe telik, amíg összeszedem magam. Amikor válaszolok, a hangomban halk düh cseng kimerültséggel fűszerezve. Annyira fáradt vagyok.

– Kitüntetéssel diplomáztam matematikus–mérnök szakon.

– Nem mintha számítana. – Cukrász vagyok, és kisvállalkozó, és lefogadom, hogy többet viszek véghez egy óra alatt, mint te egy nap alatt.

Gúnyos nevetés a válasz.

Leteszem a villámat az asztalra. Ez az este épp most zúgott a valaha volt legrosszabb randijaim listájának élére, és a verseny erős. El sem hiszem, hogy ezért vettem fel a zöld ruhámat. Micsoda rohadt pazarlás!

– Szerintem menj, és hozd a számlát – mondom.

Mindkét kezét felemeli, a szeme tágra nyílik.

– Húha, ne legyél már ilyen érzékeny. Nem akartalak megbántani.

Nem veszek róla tudomást, és újabb falat kókuszcsúsztatok a számba. Ez a rumos szósz tényleg életre szóló. Talán

miután itt végeztünk, beasonok a konyhába, és rábeszélem a séfet, hogy ossza meg velem a receptjét. Fogadok, hogy jobb társaság, mint Bunkó Bryce.

Meg se moccan a számláért, ahogyan azt kértem. Lerántom a szalvétát az ölemről, és az asztalra ejtem.

– Semmi gond. Megyek, és kifizetem a számlát a bárpultnál. Forgatja a szemét.

– Épp indulni akartam. Nem kell ilyen gorombának lenned. Értem. *Én* vagyok a goromba. Oké.

Hátratulom a széket, és elindulok a hullámtörő szélénél felállított bárpult felé. Általában nem szoktam ilyen messzire eljönni randizni, de Bryce ragaszkodott hozzá, hogy kipróbáljunk egy új tikibárt, közvetlenül a parton. Alacsonyan lógó fényfüzérék. Nagy, kerek tálakban égő tűz. A dagály régi bo-roshordókra pakolt palackok mögött hömpölyög. A csaposok ide-oda járkálnak egy kis evezős csónak mögött, amelyet megfordítottak, és paddá alakítottak át.

Romantikus hely lenne, ha a randipartnerem nem volna totális seggfej.

A pincérnőnk, Celia, a pult mögött várakozik, a szája vékonyra húzva, a szeme kedves és megértő. Átadja a számlát, mielőtt még elkérhetném.

– Legalább a desszert segített? – kérdezi.

Felnevetek, és felcsapom a számlát.

– Az volt az estém legjobb része.

– Hozhatok egy másikat – ajánlja fel. Amikor megrázom a fejem, rövid, elgondolkodó hangot ad ki. – Nem akartam mondani semmit, de az a fickó egy igazi bunkó. Szerintem talál ennél jobbat is.

– Igen, igaza van. – Szerencsétlenségemre nem találtam jobbat egyik társkereső honlapon sem, amelyekért botrányos összegű tagdíjat fizetek. Bryce elég jól hozza az átlagot. – Van ötlete, merre keressék?

Tekintete a vállamon túlra vándorol, miközben a hátsó zsebéből előhúzza egy vastag, zöld rongyot, amivel egy pohár szélét kezdi fényesíteni. Az arca valami üveges, elismerő kifejezésre vált, és megdönti a fejét, hogy kilásson a hátam mögé.

– Az ott jó kiindulópontnak tűnik.

❧ 2 ❧

LAYLA

ALÁÍROM A SZÁMLÁT, és követem a tekintetét egyenesen a férfi felé, aki könnyedén halad a parton egymás mellé zsúfolt asztalok között. Nem a randim. Persze hogy nem. Bryce körülbelül annyira emlékezetes, mint egy összegyűrt rágógumi-papír, amit a táskám aljára dugtam.

Nem, a férfi, aki felénk tart, magas. Simán magasabb egy-nolcvanötnél is. Barna, ragyogó, gyönyörű bőr. Nem tudom jól megnézni az arcát, mert éppen azzal van elfoglalva, hogy a válla fölött a csoportra nézzen, amelytől az imént távolodott el, és nevetve kiabáljon nekik valamit. Színes hawaii inget visel, aminek röhejesnek kellene lennie, de mivel a felső három gombja ki van nyitva, csak a kulcsontja kiemelkedésére tudok koncentrálni, és a bicepsze ívére tapadó ingujjára. Az anyag túlságosan megfeszül ott, mintha az ing nem tudná befogadni a férfi erejét.

Bambán bámulom a széles mellkasán táncoló ananászokat. Még tovább bámulom őket, miközben ő egészen a bárpultig suhan, közvetlenül mellém, és mindkét kezét a pultra teszi.

Az alkarja megfeszül, és én ellenállok a késztetésnek, hogy mindkét tenyeremet végigsimítsam az arcom oldalán.

Mi a csuda van az *alkarral*?

Jézusom.

– Szeretnék még egy piña coladát, ha nem gond. A születésnapos egyre inkább be van sózva.

Celia olyan arcot vág, mint aki szívesen adna neki többet is, mint egy piña colada. Mosolyomat az ujjaim mögé rejtem, és végül az arcára pillantok. Majdnem felprüszkölök a meglepetéstől.

– Caleb?

Caleb Alvarez. Ugyanaz a férfi, akit az elmúlt öt évben hetente többször láttam anélkül, hogy egyszer is a mellkasára gondoltam volna. Minden hétfőn, szerdán és pénteken bejön, és pontosan egy croissant-t és egy kávét rendel. Csak tejszínnel.

Caleb *itt van*, olyan messze a mi kis városunktól.

Egy tengerparti bárban.

Egy szinte szemérmetlen mértékben kigombolt hawaii ingben.

A fejét oldalra hajtja, és a barna szemét tágra nyitja. Elbűvölten figyelem, ahogy a mélybarna árnyalat a felismerés hatására melegebbé válik, és borostyánszínű gyűrű alakul ki az írisze körül. Soha életemben nem figyeltem fel ennek a férfinak a szemszínére. Valami átsuhan rajtam, ahogy így próbálok befogadni őt. Az óceáni szellő borzolta haját és azt a meleg, olajbarna bőrt, amiből oly sok látható. Mosoly görbíti fel a szája sarkát, és kénytelen vagyok háromszor egymás után nagyot nyelni.

– Layla – szólal meg a meglepetés és az öröm édes kombinációjával. Pontosan ugyanígy mondta mindig is a nevemet, de itt a sótól és a homoktól másképp hangzik. Kiszárad a szám.

– Szia, Caleb. – Az egyik élénk narancssárga virágokkal körbevett ananász felé gesztikulálok a mellkasán. Az elmém kiürült, tisztára radírozta három apró gomb. – Szép ing.

Calebet már láttam párszor kerek nyakú pulóverben. Farmerben és bokánál fűzős bakancsban. Nyáron pólóban. Soha nem volt... esemény... egyik miatt sem.

Végigsimít a kezével a gombokon, miközben halvány rózsaszín fény gyullad ki az arcán.

– Á, igen. Alex ragaszkodott hozzá.

Az asztalok felé rándítja az állát. Követem a tekintetét, és meglátom Alex Alvarezt – a mi csendes, szerény, kisvárosi könyvesboltosunkat –, aki a salszás valamiféle részeges változatát mutatja be egy gyönyörű, vörös hajú nővel, mindketten ugyanolyan félelmetes hawaii ingben.

– Van egy hagyományunk – magyarázza Caleb.

– Nyilvánvalóan.

– Szereti a feltűnő mintákat. És az összefüggő témákat.

Azt hiszem, ennek van értelme. Láttam Alex kirakatát. Mindig merészen néz ki. Tavaly, halloweenkor körözött egy városi petíció a *Rocky Horror Picture Show* grafikus interpretációja miatt.

Visszapislogok Caleb ingére.

– Azt látom.

– Azt is szereti, ha az egész családját egy rakás idiótának állíthatja be nyilvános helyeken. – Caleb a pohár köré kulcsolja a kezét, és hálás mosollyal köszöni meg Celiának. Egyszerre sóhajtunk. – Mekkora az esélye, mi? – Egyik könyökét a pultlapra támasztja, és lassan kibontakozó mosollyal néz rám. *Fú... Oké. Azok a gödröcskék eddig határozottan elkerülték a figyelmemet. – Az összes bár közül.*

– Igen – mondom, még mindig zavartan. Az agyam megpróbálja összehangolni Calebnek ezt a változatát a fejemben lévővel. Ami... nem bizonyul túl sikeresnek.

Miféle vudu ez a hawaii ing?

A tekintete röviden végigsiklik a zöld ruhámon, és a mosolya valami komollyá és őszintévé olvad, arcának halvány rózsaszíne gazdag rubinvörössé mélyül.

– Gyönyörű vagy.

– Köszönöm – sikerül kinyögnöm, ellenállva a késztetésnek, hogy megköszörüljem a torkomat. Nem hiszem, hogy Bryce egyszer is mondta volna, hogy jól nézek ki, azon a megjegyzésén túl, hogy csinosabb vagyok, mint amit a profilképem elárul. És micsoda bók volt az!

Ma este nagyon igyekeztem. A mentazöld ruhámat vettem fel, vékony pántokkal, combig érő hasítékkal az oldalán. Jól akartam kinézni. Hogy csinosnak, értékesnek és kívánatosnak érezzem magam.

És mindezt Bryce-ra pazaroltam.

– Stellával és Beckett-tel vagy itt?

Egy pillanatra elszórakoztatom magam Beckett, a mogorva farmvezető mentális képével, amint egy kókuszos itallal a kezében grimaszt vág. De aztán ujjammal a ruhám pántjára tapintok, és fújtatva sóhajtok egyet, miközben az elhagyott asztalomra pillantok.

– Randizok. Vagyis azt hiszem..., randiztam.

Bryce-t ugyanis sehol sem látni. Az asztalunk üres, és esküszöm, hogy hiányzik az evőeszközök egy része. A desszertestányérom is.

Mekkora tuskó!

Caleb össze van zavarodva.

– Öö... magaddal?

– Nem. Egy nagydarab trággyával, aki megvacsorázott, és lelépett, a jelek szerint. – A homlokomat ráncolom, miközben arra gondolok, hogy az Uber vissza Inglewildba kétséget kizáróan nagyon hosszú és nagyon drága lesz. – A francba. Ő hozott el vacsorázni.

– És elment? – Caleb arca viharfelhővé változik. Állkapcsa összeszorul, gödröcskéi olyan gyorsan párolognak el, ahogy megjelentek.

– Hidd el nekem – mondom –, ez előrelépés.

El sem tudom képzelni, hogy Bryce kocsijában üljek a harmincperces visszaúton Inglewild felé, és farkasszemet nézzek a műszerfalon álló hörcsögfigurával. Valószínűleg Ace of Base-t játszana. Vagy ami még rosszabb, Nickelbacket.

– Nem kellett volna itt hagynia téged – Caleb csak ennyit mond, miközben még mindig az elárvult asztalra mered, üveges tekintettel. Úgy néz ki, mint aki mindjárt kirohan a parkolóba, hogy a kezébe vegye a dolgokat. A gondolat furcsán élvezetes.

– Minden rendben. Majd hazamegyek egy Uberrel. – Megfordulok Celia felé, aki még mindig a pult mögött áll, és a tekintete ide-oda cikázik Caleb és köztem. – Azt hiszem, elkérem azt a pluszszületet elvitelre.

– Várj egy pillanatot. – Caleb közvetlenül a könyököm fölé fonja hosszú ujjait, és megszorít. Az érintése gyengéd, a tenyere meleg. – Majd én hazaviszlek.

– Nem, nem. Semmi gond. – Átnézek a bár túlsó végébe, ahol Alexet éppen megpörgeti a táncpartnere, és mindketten úgy nevetnek, hogy alig bírnak talpon maradni. Az asztalukat

egy csomó ember veszi körül, akik különböző, egymáshoz illő hawaii ingeket viselnek. Végre rájövök, hogy itt az egész Alvarez család. A nagybátyjuk, Benjamín, magasan a derekára kötve viseli az ingét, a crop top furcsa megerőszőként. Vigyorgok.

– Nem hagyhatod itt őket. Ma van a bátyád születésnapja.

Hunyorítok, és egy sötét hajú, kókusz melltartós férfira fókuszálok a tekintetem a kis csoportjuk túlsó végén. Kicsit magasabb a többiekénél.

– Ez *Charlie*?

Caleb nem követi a tekintetemet.

– Igen, ő.

Elnézem, ahogy Stella féltestvére mindkét kezében egy-egy itallal billegeti magát.

– New Yorkból vezetett le ideig?

– Ismered őt. Sosem hagy ki egy bulit sem. – Caleb rajtam tartja a kezét és a szemét. – Alex nem emlékszik semmire, ami egy órával korábban történt. Esküszöm. Hadd vigyelek haza.

– De az itala.

– Odaviszem neki, aztán mehetünk.

– Hogy fog hazajutni?

– Béreltünk egy Margaritaville-buszt. – Hát persze hogy béreltek. Caleb újabb szégyenlős pillantást vet rám, és a pírja sötét bíborvörösre mélyül. – Nagyon szereti a trópusi témát – motyogja.

Mosolyra húzom a számat.

– Akkor ellopjuk a buszt?

– Mi? Nem. – Riadtnak tűnik. – Külön vezettem.

– Utálsz Jimmy Buffettet?

A szája sarkába mosoly húzódik.

- Szerintem egy kicsit mindenki utálja Jimmy Buffettet.
- Kivéve Alexet.
- Kivéve persze Alexet.

A mosolya vigyorba bucskázik át, ami olyan ragyogó, hirtelen és gyönyörű, hogy emlékeztetnem kell magam, hogy lélegezzek. Azok a gödröcskék újra életre kelnek az arcán, és még jó, hogy tartja a karomat. A hüvelykujja végigsimít egyszer a könyököm belső oldalán – egy céltalan, szórakozott érintés. Caleb előrebillenti a fejét, és egy sötét hajtincs a homlokára hullik. Az elmém valamelyik távoli zuga még mindig azt sutogja: *Mi a fene folyik itt?*

Mikor lett Caleb Alvarez ennyire *dögös*?

- Hát, ha biztos vagy benne... – mormogom.

Én nem vagyok benne biztos. A lehető legkevésbé sem. Milyen titkot fog Caleb legközelebb felfedni? Tud szájharmónikázni? Neki is van egy furcsa állatfigurája a kocsija műszerfalán? Titokban *dögös*, de egyben borzalmasan vezet? Istenem, *csendben* vezet? Utálja a zenét? Fogalmam sincs. Most már tényleg csak az utazás miatt vagyok itt, az agyam már eléggé elszállt az erős bicepszek és a hajladozó pálmafákkal díszített ing miatt.

– Biztos vagyok benne. – Hangja határozott, ahogy elengedi a karomat, és kezébe veszi az előtte lévő gyümölcsös kotyvaléket. Mániákus érdeklődéssel figyelem, ahogy az inge a mellkasára feszül. Úgy érzem magam, mintha egy alternatív dimenzióban lennék, ahol a kedves, szerény fickó, aki szinte militáns precizitással jár be a pékségembe, hirtelen egy hawaii inges álompasi lett. – Adj egy percet, hogy beszéljek Alexszel, és már indulhatunk is.

Elsétál, átkel az asztalok között, és valahogy sikerül nem nevetségesen kinéznie. A tekintetem követi távolodó alakját.

Akárcsak az összes többi nőé a helyiségben. És néhány férfié is...

Celia halkan füttyent. A fenébe, észre sem vettem, hogy még mindig ott áll.

– Gyorsan nyélbe ütötte a dolgot.

Megvakarom a szemöldökömet, és nézem, ahogy Caleb megpróbálja kirángatni Alexet a zavarba ejtő salsabemutatójából. Alex kitérő manővert hajt végre, miközben Charlie agresszíven ökölbe szorítja a kezét.

– Ugyanabban a városban élünk. Ismerem őt.

– Szeretném megismerni – dűnnyögi Celia az orra alatt.

Megfordulok, hogy ránézzek, és felvonom mindkét szemöldökömet.

– Ne fogja vissza magát miattam.

Int a kezével.

– Nem. Éreztem a kémiaiát.

– Nincs kémia. Ő csak egy nagyon kedves pasas.

A legkedvesebb. Mindig megfigyelem, ahogy az öreg hölgyeknek segít átkelni az utcán. Minden évben önkénteskedik a farmon, az ásonapon, amikor a város lakói segítenek nekünk előkészíteni a földeket az új szezonra. Az esetek felében nem tudom megmondani, hogy valóban élvezi-e a vajascroissant-okat, amiket rendszeresen rendel, vagy csak egy helyi vállalkozást akar támogatni. Stella egyszer úgy beszélt róla, hogy krónikusan kedves. Édes és vicces, és sosem túl elfoglalt ahhoz, hogy megálljon, és segítsen hét ötvenkilós cukroszsákot bepakolni a kocsimba.

Dane, a városunk seriffje négy hónappal ezelőtt kirúgta őt a helyettesítői állásából, mert *túl kedves* volt. Úgy hallottam, hogy túl sok parkolási bírságot fogadott el régi nyugták hátuljára írt adóslevelek formájában. Matty a pizzériából azt mondta, hogy némelyik eléggé egyértelmű volt.

Azóta helyettesítő tanár a gimnáziumban.

Nézem, ahogy Alex megpróbálja megpörgetni a testvérét. Az asztal körül összegyűltek harsányan éljeneznek. Vigyorgok.

– Tényleg nagyon kedves srác.

– Persze, persze. – Celia félreteszi a poharat, amelyet már közel tizenöt perce fényesít. Felkap egy másikat. – Két szeletet csomagolok.

Caleb végül álló helyzetbe birkózza Alexet. Figyelem őket, ahogy összedugják a fejüket. Caleb mond valamit, amitől Alex felderül, aztán újra megpróbál felkapaszkodni az asztal tetejére, kezét a szeme elé tartva, pedig a nap már órákkal ezelőtt lenyugodott.

Meglát engem a pultnál, aztán torka szakadtából felüvölt.

– Laaaaaaaaayla!

Caleb teljesen megalázottnak tűnik.

Az asztalhoz igyekszem, mielőtt lövedékeket kezdhetne dobálni a strandbáron keresztül. Amint elég közel kerülök, látványos fecskeugrást hajt végre az asztal tetejéről, és valahol a lábam közelében landol. Mindkét karját a lábam köré tekeri.

– Laylaaaaaaaaa! – Trillázva nyújtja el a nevem szótagjait a legjobb Eric Clapton-imitációjában. – Eljöttél a szülinapi bulimra!

A karomat az övé alá dugva megpróbálom felhúzni, de megakadályoz minket az a két méter magas izomfal, amely

hirtelen mindkettőnket átfog. Charlie úgy bűzlik, mint egy egész polcnyi szeszes ital, nagy, buta arcát a vállamba nyomja.

– Layla. – Hangja gyanúsán közel áll a síráshoz. – Olyan jó látni téged.

A tenyeremet a homlokához nyomom, és ellököm magamtól.

– Láttál engem a múlt hétvégén, te vadállat.

Stella és Luka meghívott magukhoz vacsorára, és abban a kitüntetésben volt részem, hogy végignézhettem a legjobb barátaim és a párjuk egymás iránti rajongását. Charlie negyed óra után távozott, arra hivatkozva, hogy fáj a gyomra, én pedig az elmúlt hónapok legjobb randijával zártam az estét – egy csillogó üveg sauvignon blanc-nal és egy tányér saját készítésű mogyoróvajas-karamellás sütivel.

– Akkor is – motyogja Charlie. Visszahúzódik, nagy kék szeme olyan tágra nyílik, mint egy csészealj. Kókusz melltartó van rajta, és egy virág a füle mögött. Nevetségesen néz ki. – Akarsz egy felest?

Alex megint kiereszti magából azt az éles rikácsolást. Az egész Alvarez família „felest, felest, felest” skandalásban tör ki. Két erős kezet érzek a vállamon, melyek finoman elhúznak a rajtam lógó, részeg hősszerelmesektől.

– Talán nem kellett volna elköszönnünk – motyogja Caleb. Az egyik nagybátyja egy apró felespoharat próbál átnyújtani neki. Caleb grimaszt vág, és megrázza a fejét, majd átnéz a fejem fölött. – Jézusom! Szerintem Charlie arra bátorítja a többieket, hogy a testéről iganak feleseket.

Nem is akarok odanézni.

– Elhiszem neked.

– Oké. Ideje indulni.
Felém nyújtja a kezét, tenyérrel felfelé.
A kezemet az övé köré kulcsolom, és együtt menekülőre
fogjuk.